

Nr 271.

Av herr **Vahlstedt**, om förbud mot offentliga kapplöpningar.

Jämsides med en stigande folkupplysning har människans medkänsla med sina medvarelser, djuren, blivit allt större och behandlingen av desamma alltmera human.

Dock förekommer tyvärr ännu många grymheter mot djuren, och främst bland dessa grymheter märkas i vårt land de offentliga kapplöpningarna.

Visserligen är det för undertecknad icke obekant, att många bestrida förekomsten av djurplågeri vid kapplöpningar. Dessa bestridanden torde i allmänhet ha sin rot i okunnighet om de orsaker vilka förmå driva en kapplöpningshäst till de yttersta ansträngningar, som vid kapplöpningarna förekomma. Jag vill också tro, att det är en sådan bristande förståelse och icke den bristande medkänslan med djuren, som har gjort, att motion ej förut av någon annan blivit väckt i denna sak.

Det medges också, att för den, som är obekant med hästars sinnesart och ute på kapplöpningsfältet får se dem rusa iväg i en svindlande fart utan synbar misshandel, måste intrycket bli det, att djurplågeri ej föreligger.

Det är ej heller vid själva löpningarna utan vid de under en lång tid före löpningarna pågående träningarna, som det svåraste djurplågeriet förekommer. Varje människa skall också säkert vid eftertanke förstå, att djuren icke av fritt val göra dessa yttersta ansträngningar, som vid många tillfällen ha slutat med döden.

Nej, det är såsom varje hästkännare förstår, dels den oro, som de flesta hästar och särskilt de varmblodiga känna och ådagalägga inför svåra uppgifter, dels ock fruktan för att åter få, såsom de fingo under träningen, känna piskans slag och sporrarnas hugg.

På grund av en förr innehavd stamanställning vid kavalleriet, där jag under större delen av sommaren hade tillfälle att se dessa träningar, anser jag mig kunna göra det påståendet, att desamma medföra en hög grad av djurplågeri. Jag tillåter mig styrka detta mitt påstående med en hänvisning till de yttranden och citat, som anföras av riksdagens 2:dra tillfälliga utskott vid 1922 års riksdag i samband med en då behandlad motion om införande av totalisator.

Försvaren av kapplöpningarna söka vanligen försvara desamma med den motiveringen, att löpningen är nödvändig för utvinnande av ett bättre hästmateriel. Det synes, som om dessa uppfattningar äro av samma slag som de, vilka användas som skäl för en hård träning av krigsmanskap.

Den av överansträngning nedbrutne kapplöpningshästen kan lika litet bli lämplig såsom avelsdjur, som den överansträngde soldaten kan bli en god krigare på grund av överansträngning. Det är väl för övrigt på det sättet, att de hästar, som vinna på kapplöpningssfältet, icke äro de, vilka äro de bästa och lämpligaste till produktivt och samhällsgagnande arbete. Den snabbloppande hästen saknar i motorfordonens och flygmaskinens tid den betydelse, som han förr ägde. Ehuru sålunda enligt min övertygelse kapplöpningarna utgöra en inproduktiv anordning utan varje gagnande betydelse, sluka de dock betydande penningebelopp, vilka borde på ett bättre sätt komma till användning.

De skäl, som här ha anförts, synas mig vara fullt tillräckliga för ett förbud mot offentliga kapplöpningar. Men därtill kommer den under föregående år medgivna rätten att i förening med kapplöpning bedriva hasardartat spel om penningar. Utom det osympatiska i själva penningspelen komma dessa givetvis att förorsaka en höjning av kapplöpningarnas antal och därmed även en utökning av djurplågeriet.

På grund av de skäl, som ovan ha blivit anförda, får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen ville besluta förbud mot offentliga kapplöpningar.

Tillika får jag vördsamt anhålla,

att vederbörande utskott, därest min motion tillstyrkes, ville utforma den för ett dylikt förbud erforderliga lagtexten.

Stockholm den 21 januari 1924.

Carl Vahlstedt.
